בית ראקי-טאקי

כתבה - פרנצס ה. בורנט
איורים – הריסון קאדי

הנה סיפור על משפחת בובות שאהבתי ועל משפחת בובות אחרת שאותה לא אהבתי. כי זאת עליכם לדעת: אם אתם חושבים שבובות לא עושות דברים שאתם לא רואים שהן עושות, הנכם טועים מאוד. כשבני-אדם לא מסתכלים עליהן הבובות יכולות לעשות כל שהן רק רוצות. הן רוקדות ושרות ומנגנות בפסנתר ובכלל נהנות. אבל הן יכולות לנוע ולדבר רק כשבני-אדם מפנים להן את גבם ולא רואים. אם מישהו מסתכל, הן פשוט מפסיקות.

הפיות יודעות זאת כמובן והן מבקרות בבתי בובות, אבל לא בבתים שבהם חיות בובות לא נחמדות. הן לא מבקרות בבתי בובות יהירות או לא מחונכות. וגם אתם, אם אינכם נחמדים או לא מחונכים, לעולם לא תראו פייה, כי הן קפדניות מאוד.

*

בית ראקי-טאקי עמד בפינת חדר הילדים של סינטיה. וזה לא הייתה הפינה הטובה ביותר. זו הייתה הפינה שאחרי הדלת, וזו לא הסביבה המכובדת במיוחד. בית ראקי-טאקי נדחף לשם כדי לא להפריע כאשר סינטיה קיבלה ליום הולדת את טירת טלדה. מהרגע שסינטיה ראתה את הטירה, היא לא דאגה יותר לבית ראקי-טאקי, ואפילו התביישה בו. היא החליטה שהפינה אחרי הדלת היא טובה בשביל בית בובות מרופט כזה, כשיש לה עכשיו בית מפואר בנוי כמו טירה ומרוהט בשולחנות וכיסאות הדורים, שטיחים, קישוטים ותמונות, מיטות, אמבטיות, ארונות ספרים ומנורות, ואפילו מקש על דלת הכניסה ואורווה עם עגלת פוני מאחור.

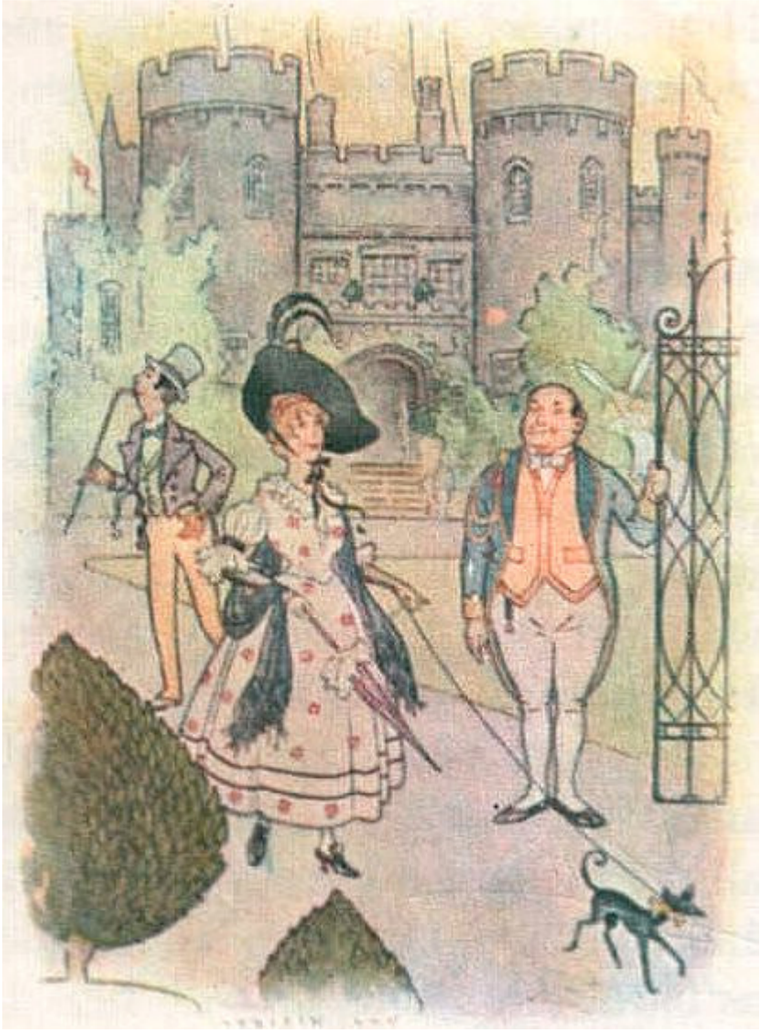

ברגע שהיא ראתה כל זה היא קראה "הו! איזו טירה נהדרת! מה אעשה עכשיו עם בית ראקי-טאקי? הוא מרופט מדי כדי לעמוד ליד הטירה הזו." ובעצם כך קיבל בית הבובות הישן את שמו. עד אז קראו לו תמיד "בית הבובות" אבל מאז שדחפו אותו לפינה שאחרי הדלת, אם דיברו עליו בכלל, הוא היה בית ראקי-טאקי, ולא שום דבר אחר.

מובן כי טירת טלדה הייתה מפוארת, וטירת טלדה הייתה חדשה והיו בה כל הדברים החדישים, ובית ראקי-טאקי היה מיושן ביותר. הוא היה שייך עוד לסבתא של סינטיה ובנו אותו עוד בימים כשהמלכה ויקטוריה הייתה ילדה קטנה, ואז לא היה חשמל אפילו בבית הבובות של הנסיכה.

סבתא של סינטיה החזיקה את בית הבובות במצב טוב כי היא הייתה עקרת-בית טובה אפילו כשהייתה רק בת שבע. אבל סינטיה לא הייתה עקרת-בית טובה והיא לא חידשה את ריפוד הרהיטים כשהתבלו, לא ציפתה את הקירות מחדש ולא תיקנה את הוילונות והשטיחים וכלי מיטה. היא אפילו לא חשבה להכין בגדים חדשים למשפחת הבובות שלה, והבגדים של אלה, שהיו עוד מתקופת המלכה ויקטוריה, נעשו בלויים ביותר.

כי כשהמלכה ויקטוריה הייתה ילדה קטנה, הבובות לבשו שמלות ארוכות ובובות הבנים לבשו מכנסיים עם גדילים, ומעילים שהיום הייתם צוחקים מהם. אבל משפחת בית ראקי-טאקי ידעה ימים טובים יותר. הפיות הכירו אותם כשהם היו עוד חדשים לגמרי וגם הם היו למתנת יום הולדת, בדיוק כמו שטירת טלדה הייתה כשסינטיה נעשתה בת שמונה, וגם סביב בית ראקי-טאקי נעשתה מהומה גדולה כשהבית הגיע, בדיוק כפי שעשתה סינטיה כשקיבלה את טירת טלדה.

כשסבתא של סינטיה קיבלה את בית הבובות ליום הולדת

השמיני שלה היא רקדה ומחאה כפיים בשמחה, והוציאה את הבובות זו אחרי זו וחשבה שהבגדים שלהן ממש נהדרים. ולכל אחת מהבובות היא נתנה שם. "זו תקרא אמליה" אמרה "וזו שרלוט, וזו לאופולדינה, וזו אורליה, וזו קלוטילדה. והבנים יהיו אוגוסטוס ורולנד ווינסנט ושרל."

הרבה זמן הבובות ניהלו חיים שמחים ומכובדים. היו להן מסיבות ונשפי ריקודים, והן כאילו הוצגו בחצר המלכה והיו בחתונות מלכותיות, והתחתנו ביניהן והיו להן משפחות, ואדמת, ושעלת ואפילו הלוויות. אבל זה היה לפני הרבה, הרבה זמן, והן נעשו בלויות יותר ויותר, והבגדים שלן נעשו מרופטים, ואורליה ולאופולדינה נשברו והושלכו לפח. ואת קלוטילדה, שהייתה באמת יפהפייה, גרר גור כלבים על השטיח, עד שכמעט כל הצבע של פניה ירד ורגל אחת ננגסה, ורחמנות היה להסתכל עליה. ומהבנים רולנד ווינסנט נעלמו לגמרי. שרלוט ואמליה תמיד חשבו שהם ברחו לחפש את מזלם במקום אחר, כי בבית הזה היה מצב חמור כזה. כך שבסוף נשארו רק לאונטין, אמליה ושרלוט וקלוטילדה המסכנה, ואוגוסטוס ושרל. וגם השמות שלהן שונו. אחרי שכל הצבע של קלוטילדה ירד, כך שעל ראשה היו כתמים לבנים ולא נשארו כמעט הפנים, בן-דוד גדול של סינטיה שם כתם צבע אדום על כל לחי שלה, צייר לה אף קטן, עיניים כחולות ופה מצחיק קטן. הוא קרא לה ריקי, במקום קלוטילדה, וכך גם סינטיה קראה לה מאז. ריקי נראתה מצחיק מאוד, אחרי שבן-דוד של סינטיה גמר לצייר את פניה.

היא לא הייתה יפהפייה ממש אבל העיניים והפה שלה נראו כאילו היא צוחקת תמיד, כך שניתן רק היה לראות שהיא בובה טובת-לב.
לשרלוט ולאמליה קראה סינטיה מאג ופאג, ללאונטין קראה קילמנסאג, לאוגוסטוס גוסטיבוס ושרל נעשה פטר-פייפר. וכך בא הסוף לשמות הגדולים שלהם. והבובות צחקו נורא מהשמות חדשים שלהן והתרגלו אליהם מהר מאוד. הן לא דאגו בכלל. כשהמעיל הוורוד של מאג נקרע, היא רק חיברה אותו בסיכות, וכשחתול פרם שמלת קטיפה של פאג ועשה ממנה ממש קרעים, היא עשתה כמה תפרים ולבשה אותה שוב. וכאשר פטר-פייפר אבד רגל אחד של מכנסיו הוא רק צחק ואמר שכך יהיה לו קל יותר לרוץ ולעשות סבבים באוויר והוא היה רוצה גם להתפטר מהרגל השניה.
באמת אלה היו בובות מאוד שמחות. הן המציאו סיפורים ומשחקים והפיות אהבו אותן מאוד וקשה היה להן להיפרד מהבית הזה. וגם אני מדי פעם באתי לשם, ולכן אני יודע עליהן כל כך הרבה. הן אהבו זו את זו מאוד והיו תמיד במצב רוח טוב ומי שרק הכיר אותן אהב אותן מאוד. למעשה הייתה זו רק סינטיה שלא הכירה אותן וחשבה אותן לבובות מיושנות ובעלות מראה לא מכובד.
והאמת היא שסינטיה לא הייתה ילדה נחמדה במיוחד, ולא אהבה דברים ישנים. אבל החתלתול הקטן שקרע את השמלה הכיר את המשפחה וחיבב אותה מאוד. וגם הגור שגרר את קלוטילדה, שהיא הייתה לריקי, הצטער מאוד על

כך ורצה לפצות אותה. הוא רצה להתחתן אתה כשיהיה די גדול לכך, אבל היא אמרה שלא תסכים לעזוב את משפחתה. היא אמרה שעכשיו היא יכולה להועיל יותר ועשתה את כל עבודות המטבח, וגם הכינה תחבושות ותה מיוחד כשמישהו מהאחרים חלה. והגור הבין שהיא צודקת כי כל המשפחה אהבה מאוד את ריקי ולא יכלה להתקיים בלעדיה.

מאג ופאג היו מוכנות להתחתן כל רגע ובאמת באו שני זרזירים ועכבר אחד שהציעו להן נישואים. הם אמרו שהם לא מחפשים נשים מכובדות, אלא רק בחורות בעלות לב-טוב ומצב רוח נעים. אבל בסוף גם מאג ופאג היו כמו ריקי ולא רצו לעזוב את המשפחה, וחוץ מזה לא נראה להן לחיות בקן ולדגור על ביצים. והן גם לא אהבו גבינה ופירורי לחם ולא רצו לחיות בחור של עכבר. אבל אף אחד מהמחזרים לא נעלב, לא הזרזירים ולא העכבר, כי הבנות סירבו בנימוס רב, והם שבו לבקר את משפחת הבובות כמו קודם.

וכך הכל התנהל, מרופט ולא מכובד אבל עליז ושמח, עד שלחדר הילדים הובאה טירת טלדה. כל משפחת הבובות נבהלה מאוד. וזה קרה כך:

כשהמטפלת הרימה את בית הבובות ושמה אותו בפינה שמאחורי הדלת היה זה מאורע מרגש ומרעיד בשביל מאג ופאג וקילמנסאג וגוסטיבוס ופטר-פייפר (ריקי יצאה לקניות באותו היום). הרהיטים התגלגלו וכולם נאלצו להחזיק חזק כמה שרק יכלו. קילמנסאג גלשה תחת לשולחן ופטר-פייפר התיישב על ארגז הפחם, אך אף אחד לא אבד עשתונות

וכשהבית עמד בסוף על הרצפה, כולם התחילו לצחוק. ואז הם רצו והביטו דרך החלונות ואז צחקו שוב.
"טוב" אמר פטר-פייפר "קראו לנו בשמות חדשים במקום השמות המקוריים היפים שלנו, ועכשיו נחיה במקום קרוי בית ראקי-טאקי. למי איכפת! הבה נשלב ידיים ונתחיל לרקוד."
והם עשו מעגל והתחילו לרקוד, והרימו רגליים, והבגדים המרופטים שלהם התעופפו סביבם והם צחקו עד שנפלו בסוף אחד על שנייה. ובאותו הרגע ריקי חזרה. המטפלת מצאה אותה תחת הכסא והכניסה אותה חזרה דרך החלון. ריקי התיישבה על הספה של הסלון, זו עם החורים בריפוד והמילוי היוצא החוצה, רגל אחת שלה מושטת ישר לפניה, הצעיף והמצנפת בצד אחד של ראשה ובידה השמאלית סל מלא דברים שהשיגה בזול בשוק. היא נבהלה קצת כשהרימו אותה והעיפו פתאום דרך החלון, אבל עיניה והפה מצחיק שלה נראו עליזים כמו תמיד.
"וי! אילו ידעתם מה שמעתי כרגע!" אמרה. כולם התאספו סביבה וקראו "הי! מה קרה?" "המטפלת אמרה דבר איום ונורא" סיפרה ריקי "כשסינטיה שאלה מה היא תעשה עם הבית ראקי-טאקי הישן, אמרה 'אשים אותו בינתיים שם אחרי הדלת ואחר כך נוריד אותו לחצר ונשרוף. זה לא נאה להחזיק אותו בחדר ילדים מכובד."
"או-או!" קרא פטר-פייפר. "או" אמר גוסטיבוס "או! או! או!" אמרו הבובות. "האם באמת ישרפו את הבית שלנו היקר? את חושבת שיעשו זאת?" והן התחילו לבכות. פטר-פייפר התיישב על הרצפה עם ידיים בכיסים. "לא איכפת לי כמה מרופט הבית שלנו" אמר "זה מקום נחמד וזה הבית היחיד שהיה לנו אי-פעם."
"אף פעם לא רציתי בית אחר" אמרה מאג. וגוסטיבוס נשען על הקיר ואמר "לא הייתי זז מכאן גם אילו עשו אותי למלך אנגליה" אמר "הארמון בקינגהם פחות יפה מהבית שלנו".
"כל כך נחמד היה לנו כאן" אמרה פאג וקילמנסאג הניעה את ראשה, וניגבה את עיניה בממחטה הקרועה שלה.
קשה לדעת מה היה קורה אתם, אך אז פטר-פייפר התעשת ראשון, כמו תמיד, ואמר "הי! אתם שומעים את הרעש הזה?" והם באמת שמעו רעש מוזר. פטר-פייפר הציץ דרך החלון ואחר כך חייך "המטפלת מזיזה את הכורסה כאן, לפני הבית שלנו, כדי להסתיר אותו. הידד! הידד! אם הם לא יראו אותנו, הם ישכחו עלינו ובסוף לא נשרף. ישאירו את בית ראקי-טאקי שלנו בשקט ונוכל לחיות כאן ולהשתעשע יותר טוב מאי-פעם, כי סינטיה לא תטריד אותנו. באו, נשלב ידיים ונרקוד שוב."
והם שוב התחילו לרקוד במעגל והתעודדו וצחקו שוב ושוב, עד שנפלו כולם על ערמה אחת, זה על זו, והתגלגלו בצחוק ובשמחה. באמת נראה שלפחות לזמן מה יעזבו אותם בשקט. הכורסה הגדולה הסתירה אותם ושתיהן, המטפלת וסינטיה כנראה שכחו שהיה אי-פעם דבר כזה כמו בית ראקי-טאקי בסביבה.
סינטיה נהנתה מאוד מטירת טלדה החדשה ושיחקה בה ימים על ימים. ובובות של בית ראקי-טאקי לא קינאו בשכניהן

המפוארות, אלא נהנו להביט עליהן דרך החלונות. חלונות רבים היו שבורים ומודבקים בניר וסמרטוטים אבל מאג ופאג ופטר-פייפר הציצו דרך אחד מהם וגוסטיבוס מהשני, וריקי בקושי הספיקה לשטוף את הכלים ולבשל את התפודים, כי הציצה תמיד מחלון המטבח.

בובות הטירה היו באמת מכובדות ביותר, כולן אדונים וגברות רמי מעלה. הייתה שם גברת גוונדולין ויר-דה-ויר, שהיו לה עיניים שחורות, שער מתולתל על ראשה ואף מורם. הייתה גברת מוריאל ויר-דה-ויר, שהביטה למטה לאורך אפה הדקיק. והייתה גם גברת דוריס, בעלת שער זהוב, שצחקה ולגלגה לכולם. והיה גם אדון הוברט ולורד רופרט ולורד פרנציס מאוד נאים. והייתה גם אמם הדוכסית טלדישייר, וכמובן כל מני משרתות ומשרתים וטבחים ואפילו גננים.

"מעולם לא חשבנו לחיות בחברה גבוהה כזו" אמר פטר-פייפר לאחים ואחיות שלו. "זה כאילו אנו בעצמנו מכובדים כאלה, רק מתוך הסתכלות עליהם" אמרו מאג ופאג שהצטופפו ליד חלון אחד ודחסו את אפיהם לשמשה. הם יכלו לראות רהיטי הסלון בזהב וכסף, עם הדוכסית שישבה עם ספר ביד ליד האש באח, מרכיבה זוג משקפיים על אפה. הם ראו את גברת גוונדולין מנגנת בנבל וגברת מוריאל מקשיבה לה בקרירות. המשרתת של גברת דוריס סרקה את השער הזהוב שלה בחדר השינה, ואדון הוברט קרא עיתון, בזמן שלורד פרנציס כתב מכתבים למכיריו האצילים ולורד רופרט מיין מכתבי האהבה שכתבו לו גברות מכובדות.

"זה באמת משעשע" צחק פטר-פייפר "הם כל כך מנופחים! אבל לורד פרנציס לא יכול לעשות היפוכים באוויר כמוני, וכך גם האחרים. הייתי רוצה שמי מהם יעשה כך.." והוא נתן כמה סבבים במרכז החדר ונעמד על ראשו על החור הגדול ביותר שבשטיח הרצפה, ונפנף ברגליו עד שכולם פרצו בצחוק גדול וצעקו בשמחה. אז ריקי רצה מהמטבח עם קערה בידה כי בדיוק אז היא בישלה לפת לארוחת הצהריים.

"אל תצחקו בקול רם כזה" היא קראה "אם נעשה רעש, אנשי הטירה יתלוננו שהם בסביבה נמוכת רמה וידרשו שיזיזו אותנו מכאן. הם יקבלו עכשיו ארוחה של עשר מנות" נאנחה ריקי "אני רואה דרך חלון המטבח איך מכינים זאת. ולי אין לארוחה בשבילכם אלא לפת."

"מילא" קרא פטר-פייפר שתמיד היה במצב רוח טוב "באו ונאכל ארוחה של עשר מנות לפת ונעמיד פנים שכל מנה היא בדיוק כזו כמו של אלה בטירה".

" אני מעדיף לפת על הכל - כמעט - אולי לא לגמרי." אמר גוסטיבוס "אבל אוכל לאכול עשר מנות לפת כמו כלום."

"הבה נבדוק מה הן המנות שהם מקבלים" אמרה מאג "ונכתוב זאת על פיסת ניר ורוד."

וזה בדיוק מה שהם עשו. הם חילקו את הלפת לעשר מנות וקראו לראשונה "מתאבנים" ולאחרונה "גלידה" עם שם צרפתי. פטר-פייפר קפץ והעמיד פנים כאילו הוא משרת מגיש, וקרא לכל מנה בשמה המוזר, וכולם פרצו בצחוק גדול. הם אמרו שמעולם עוד לא אכלו ארוחה נהדרת כזו ושהם

מעדיפים לחיות מאחורי הדלת וכורסה ורק להציץ על אנשי טירת טלדה, מאשר להיות אנשי טלדה בעצמם.
ואז כמובן שוב שילבו ידים ורקדו במעגל ובעטו ברגליים למעלה, כי כך עשו כשרק הייתה להם הזדמנות וסיבה לכך, ולפעמים ללא כל סיבה. הם פשוט ראו זאת כהתעמלות טובה ושיפור מצב רוח.
וכך עברו ימים, יום אחרי יום. הם כמעט וחיו ליד החלונות. הם צפו במשפחה של טירת טלדה בבוקר כשהמשרתים מלבישים אותם בבגדים שונים מיום ליום. הם ראו אותם איך הם יוצאים במרכבות שלהם, עורכים מסיבות ויוצאים לנשפי ריקודים. הם נהנו כשראו את גברת גוונדולין וגברת מוריאל וגברת דוריס לבושות בשמלות מפוארות, עם נוצות יפות ויוצאות לנשף מלכותי. וכשהיצורים היפים האלה יצאו, כל משפחת בית ראקי-טאקי ישבה במעגל מול האח וריקי קראה להם על אולמות הארמון המלכותי מקטע של עיתון מצוייר שמצאה, ובסוף הם הכינו להם בגדי חצר המלכות מניר והעמידו פנים כאילו הם מוצגים לפני בני המשפחה המלכותית. גוסטיבוס העמיד פנים של נסיך ואחרים נישקו את ידו, ואחר כך התחלפו בתורם והוא הוצג בחצר מלכותית שלהם.
ופתאום פטר-פייפר המציא את הדבר הנהדר ביותר. הוא חשב שיהיה יפה אם כולם יהיו ללורדים וגברות והוא עשה זאת כך שנגע בכתפיהם במחתה ברזל, שהוא יישר אותו קודם, כי היה עקום נורא.

זה לא בדיוק כפי שנהוג לעשות באמת בחצר המלכותית אבל פטר-פייפר חשב שזה יספיק, ובכל אופן היה זה משחק נהדר. הם כרעו ברך זה אחרי זה בשורה והוא נגע בכתפיהם במחתה ואמר "קומי ליידי מאג, וליידי פאג, וליידי קילמנסאג, וליידי ריקי מראקי-טאקי, וגם לורד גוסטיבוס!" והם כולם קפצו וקדו קידות. ואחר כך עשו מפטר-פייפר דוכס. הוא כרע ברך על החור הגדול בשטיח, וכל האחרים נתנו לו לטיפה קטנה במחתה על כתף, כי דרשו יותר מכות כתף כדי לעשות אחד לדוכס, מאשר ללורד סתם.

אבל יום אחרי זה קרה משהו. המטפלת הייתה במצב רוח רע וכשניקתה את חדר הילדים הזיזה את הכורסה הגדולה וראתה את בית ראקי-טאקי. "או!" אמרה "הנה עדיין עומד בית ראקי-טאקי הישן. שכחתי עליו. צריך להוריד אותו לחצר ולשרוף. אגיד זאת לחצרן."

מאג ופאג היו בעליית הגג שלהן באותו הזמן, והן רצו למטה כל כך מהר שהתגלגלו במדרגות ופטר-פייפר וגוסטיבוס היו צריכים לעזור להן לקום. ריקי יצאה מהמטבח בבהלה. "הו! ישרפו את הבית שלנו! ישרפו את הבית שלנו!" קראו מאג ופאג וחיבקו את האחים שלהם "באו ונקפוץ דרך החלונות! קראה קילמנסאג. "אינני מבינה איך יהיה להם אומץ לשרוף בית של מישהו!" אמרה ריקי כשהיא מנגבת את עיניה בסינור. פטר-פייפר היה חיוור, אבל הוא היה הרי אמיץ מאוד וזכר שהוא ראש המשפחה. "אנא גברות" אמר "תשמרו על קור רוח."

"איך נשמור על קור רוח כשישרפו לנו את הבית" אמר גוסטיבוס. אבל פטר-פייפר לא התרגש "מילא" אמר "אנחנו עשויים מעץ וזה לא יכאב לנו בכלל. אנו רק נהפוך לאפר ונתרומם באוויר ונראה כל מני דברים חדשים. אולי זה יהיה אפילו יותר משעשע מהכל שעשינו עד עכשיו."

"אבל הבית שלנו הישן! בית ראקי-טאקי ישן שלנו!" אמרה ריקי "אני כל כך אוהבת אותו. המטבח כל כך מרווח, אפילו אם התנור לא פועל כראוי".

הדברים נראו ממש חמורים כי המטפלת התחילה להזיז את הכורסה הגדולה. רק שהכורסה לא זזה, ואספר לכם מדוע. אחת הפיות שהייתה בדיוק בארובה ושמעה אותם כשדיברו, קראה למלכת הפיות וזו שלחה פיות שהחזיקו את הכורסה בכל הכוח. המטפלת לא יכלה להזיז אותה למרות שלא ראתה את הפיות, כמובן. ואחת מהפיות ירדה למטה, לחשה לחצרן לאוזן, והזכירה לו את הקופסה שהגיעה עבור סינטיה,

"אא, זאת בוודאי הבובה ששברה רגל ושלחנו אותה לתיקון. זו בוודאי ליידי פטסי".
היא פתחה את הקופסה וקראה מרוב שמחה כי שכבה שם ליידי פטסי, עם רגל שלה חבושה וזוג קביים בצד, וגם אחות לעזרה. בחדר הילדים הייתה התרגשות כזו מהבובה המתוקנת והקביים הקטנים והאחות בית החולים שלה, שאף אחד לא חשב יותר על בית ראקי-טאקי והפיות החזירו את הכורסה למקומה כדי להסתיר את הבית שוב.
כל המשפחה של בית ראקי-טאקי נתנה הנחת רווחה והם התיישבו שוב במעגל וניגבו זעה קרה ממצח.
"אנו מודים לך, מלכת הפיות!" אמר פטר-פייפר "אבל אזעקות האלה גורמות לנו פחדים". "תהיו שקטים" אמרה הפייה הראשית "השאירו לי את הדאגה" והיא ציוותה על אחת הפיות להישאר ולהזעיק אותה בכל מקרה של סכנה.
מובן שבובות בית ראקי-טאקי שכחו מיד מהבהלה והמשיכו ליהנות כרגיל. כך הם היו עשויות. פטר-פייפר אמר תמיד שהן לא הולכות לישון עם צרות, וזאת הייתה אמת. כי אם אתה הולך לישון עם צרה, יהיה לך קשה להתפטר ממנה למחרת.
הבובות נהנו עכשיו מליידי פטסי. הן חשבו שהיא היפה מכל הבובות שבטירה. היא לא הרימה את אפה בגאווה ולא צחקה בלגלוג. היו לה גומות בלחיים, ריסים ארוכים ועיניים בהירות ומלאות צחוק.
"היא החכמה בכל המשפחה הזו" אמר פטר-פייפר "אני בטוח בכך."

בטירת טלדה התייחסו שם אליה התחלה כאל נכה, והחזיקו אותה בחדר שלה. מבית ראקי-טאקי יכלו לראות אותה שם, בכותונת הלילה שלה. אחרי כמה ימים היא הועברה לכורסה ליד החלון ויכלה להסתכל החוצה. בובות בית ראקי-טאקי נדחקו לחלון כדי להביט עליה. אחרי כמה ימים ראו שפטר-פייפר לפעמים לא היה אתם ובוקר אחד ריקי מצאה אותו ליד החלון לבדו ומתבונן ומתבונן.

"הו דוק" אמרה (כי הם תמיד שמרו על התארים שנתנו לעצמם) "מה אתה עושה כאן?" "אני מביט עליה" ענה "אני מאוהב. התאהבתי בה ברגע שסינטיה הוציאה אותה מהקופסה. אני רוצה להתחתן אתה."

"אבל היא ליידי מדרגה גבוהה" אמרה ריקי מבוהלת קצת.

"לכן היא תקבל אותי" ענה פטר-פייפר ברגש "תזכרי שבאגדות גברות בעלות דרגה גבוהה מתחתנות תמיד עם נערים נאים, לבושים בסחבות. ואני נראה נאה ולובש סחבות. אילו הייתי מלובש יפה היא לא הייתה מסתכלת עלי בכלל"

והוא הסתובב וקרץ לריקי בחיבה כזו, שהיא בעצמה הרגישה מאוד נאה, למרות שלא חשבה על כך קודם.

"הי" אמר פטר-פייפר פתאום "חשבתי איך להפנות את תשומת לבה אלינו. איפה כדור החוטים?" פעם החתלתול של סינטיה עשה להם מתנה מכדור חוטים שלו. ריקי חיפשה את הכדור והביאה לפטר-פייפר, וכל האחרים באו לראות מה יעשה אתו פטר-פייפר. הם נהנו מאוד כשנודע להם שפטר-פייפר התאהב בליידי פטסי. והוא נעמד באמצע החדר

בעליית הגג ופרם את הכדור. "מה אתה עושה, דוק?" שאלו.
"רק תסתכלו" אמר והתחיל להכין מהחוט סולם חבלים.
כשגמר הוא חיבר קצה אחד לקורה ואת הקצה השני השליך דרך החלון. "מהחלון שלה" אמר "היא יכולה לראות את בית ראקי-טאקי ואגלה לכם שהיא תמיד מביטה הנה. היא צופה בנו בדיוק כפי שאנו צופים בה, וראיתי איך היא צוחקת ומגחכת כשרואה איך אנו נהנים. אתמול, כאשר רדפתי אחרי ליידי מאג וליידי פאג סביב הבית, ועשיתי סבבים כל חמישה צעדים, היא צחקה ונאלצה לדחוף לה ממחטה לפה, כדי שלא ישמעו אותה. ואיך היא צחקה כשאנו רקדנו אחר כך במעגל. עכשיו אני ארד לאורך קיר הבית על הסולם הזה כדי שהיא תפנה הנה את לבה, ואחר כך אעשה דברים."
הוא ירד למטה בסולם ובאותו רגע הם ראו איך ליידי פטסי נשענה קדימה כדי לראות טוב יותר. כולם נדחקו לחלון וחייכו כשהביטו עליו.
פטר-פייפר עשה ארבע סבבים ואחר כך נעמד על רגליו וקד קידה יפה.
כל משפחת בית ראקי-טאקי ראתה איך ליידי פטסי התחילה לצחוק באותו הרגע. ופטר-פייפר הוציא סמרטוט מכיס, שם אותו סביב לרגל הקרועה של מכנסיו והתחיל ללכת כמו דוכס, עם זרועות שלובות על חזהו ועם הכובע הישן והמרופט מוטה לאוזן אחת.
ליידי פטסי ממש פרצה בצחוק. אז פטר-פייפר נעמד על ראשו, נישק את היד שלו וליידי פטסי התנדנדה בכיסא שלה

וצחקה עוד ועוד.
אחר כך פטר-פייפר נעמד עם רגל אחת קדימה, העמיד פנים כאילו יש לו גיטרה ביד וניגן ושר מול חלונה.
"אני בא מבית ראקי-טאקי, שעומד בשכונת העוני מאחורי הדלת, ליידי יקרה. הכורסה מסתירה אותו, אבל תוכלי לראות אותו, ליידי יקרה. כולנו שם לבושים בסחבות, אך לא איכפת לנו הדבר, כי כולנו צוחקים שם מגורלנו. ואני מאוהב בך ליידי. אינני יכול לשיר יותר כי נגמרו לי החרוזים, אבל הייתי רוצה לעמוד כך ולשיר לך כל היום. ובעצם רק רציתי שתסתכלי קצת עלי."
ואז הוא רקד עוד קצת עד שכל הקרעים שעליו התעופפו סביבו, עשה עוד קידה, נישק את ידו ורץ בסולם חזרה לעליית הגג.
ליידי פטסי נשארה בחלון כל הזמן. היא לא הסכימה שאחות בית החולים תשכיב אותה למיטה. וליידי גוונדולין וליידי דוריס לא יכלו להבין כלום.
ליידי גוונדולין אמרה אפילו ביהירות "אם תשבי כאן כל כך הרבה, פטסי, תושבי בית ראקי-טאקי יחשבו שאת מביטה עליהם."
"אני כן מביטה עליהם" אמרה פטסי "הם משעשעים מאוד."
וליידי גוונדולין ממש התעלפה, ורק עזרת האחות החזירה אותה להכרה.
וכשבובות הטירה יצאו לטייל בגן הטירה וראו מישהו מבית ראקי-טאקי, תמיד הרימו את אפיהן ביהירות. והדוכסית אמרה כבר פעמים אחדות שצריך לעבור מהמקום הזה, כי השכנות לא מתאימה להן. הן פשוט בזו לבית ראקי-טאקי.
אבל ליל ירח אחד ליידי פטסי ישבה ליד החלון שלה ושמעה פתאום שריקה בגן. וכשהביטה, עמד שם פטר-פייפר ונפנף בכובע שלו אליה, ותחת זרועו החזיק את סולם החבלים שלו.
"הלו" הוא לחש בקול חזק "האם תוכלי לתפוס את החבל אם אזרוק לך אותו?" "כן" ענתה לו. "אז תפסי!" הוא לחש שוב וזרק לה קצה של חוט והיא תפסה אותו מיד. החוט היה מחובר לסולם. "עכשיו משכי" אמר. היא משכה עוד ועוד עד שקצה הסולם הגיע לחלון והיא חיברה אותו לוו שהיה תחת האדן. תוך שניה, כמו ברק, פטר-פייפר רץ על הסולם ונשען דרך החלון.
"האם תתחתני אתי?" אמר "אין לי מה לתת לך לאכול ובגדיי מרופטים כמו של דחליל, אבל בכל זאת?"
"אני אוכלת רק מעט" אמרה פטסי "ואעשה כל מה שרק אוכל כדי לחיות בבית הישן המרופט שלכם."
"זו באמת סככה מוזנחת ומתפרקת, נכון?" אמר "אבל אנחנו כולנו מאוד נחמדים. ממש כמו רחת-לקום. זה בגלל הצחוק. ואולי תרצי לרדת בסולם הזה ולראות את המקום העלוב שלנו?"
"כן, קח אותי לשם!" אמרה ליידי פטסי. והוא עזר לה לרדת והוביל אותה תחת הכורסה הגדולה ואל בית ראקי-טאקי.
מאג ופאג וקילמנסאג וריקי וגוסטיבוס התאספו סביבה ומאוד שמחו לראות אותה ביניהם. הם תחילה פחדו לנשק לה,

למרות שהייתה מאורסת לפטר-פייפר, אבל היא נראתה כל כך עדינה, עם התחרה עליה, כך שהם פחדו לקלקל משהו, אבל היא לא דאגה לתחרה וחיבקה אותם ונישקה לכל אחד ואחת.

"כל כך רציתי לבוא אליכם" אמרה "בטירה כל כך משעמם שנאלצתי לשבור רגל כדי לזכות בשינוי. הדוכסית יושבת ליד האש עם משקפי זהב על אפה, וליידי גוונדולין מנגנת בנבל שלה וליידי מוריאל מקשיבה לה וליידי דוריס רק צוחקת מהן בהסתר. לורד הוברט קורא עיתון ללא הפסקה, לורד פרנציס כותב מכתבים למכרים מכובדים שלו ולורד רופרט ממיין את מכתבי האהבה מגברות שונות. כל זה נמאס לי עד שכמעט והתחלתי לצרוח. ואז ראיתי אתכם, רוקדים בבגדי סחבות שלכם וצוחקים וממציאים משחקים כאילו כלום לא איכפת לכם. זו הייתה הקלה גדולה בשבילי."

היא צחקה כל הזמן והם כולם עברו אתה בכל הבית והראו לה את הכל. פטר-פייפר הראה לה את החורים בשטיח רצפה והמילוי היוצא מהספות והנוצות מכלי מיטה והרגליים השבורות של הכיסאות. היא מעולם לא ראתה דברים כאלה.

"בטירה אין שום דבר משעשע" אמרה "ושום דבר לא בולט ולא מתנדנד. הכל כל כך חדש ומסודר."

"אבל דוק" אמרה ריקי "אני חושבת שאנו צריכים לספר לה. הבית שלנו עלול להישרף יום אחד."

פטסי הפסיקה לצחוק לרגע, כששמעה זאת, אבל אופייה היה כה דומה לזה של פטר-פייפר שאמרה מיד "לא, זה לא יקרה.

הם בוודאי ישכחו אתכם."
ופטר-פייפר אמר "בואו ולא נחשוב על זה. נשלב עכשיו ידיים ונרקוד ונצחק בקול רם." וכך הם עשו ופטסי צחקה וצחקה, יותר מכל אחד אחר.

מאז כל פעם היא התגנבה מהטירה כדי לבוא וליהנות. ולפעמים נשארה ללילה וישנה במיטה יחד עם מאג ופאג. וכולם המציאו משחקים חדשים וסיפורים חדשים ולא הלכו לישון עד שעות הבוקר.
אבל בובות הטירה כעסו כל פעם יותר ומשכו באפיהם כל פעם חזק יותר עד שזה נשמע כאילו חלו בשפעת. הן תמיד אמרו דברים לא יפים על בית ראקי-טאקי ופעם הדוכסית כתבה אפילו מכתב לסינטיה וביקשה לעבור לסביבה יותר מהוגנת. היא שמה את המכתב על שולחן הכתיבה שלה, אבל אדון העכבר בא בלילה ולקח אותו, כך שסינטיה מעולם לא ראתה אותו. ואני מאמין שהיא גם לא הייתה יכולה לקרוא אותו כי הדוכסית כתבה רע מאוד.
ומה קרה בינתיים?
יום אחד סינטיה החליטה שכל בובות טירת טלדה חלו בשנית. היא אמרה שזה קרה בלילה והיא הפשיטה אותן והשכיבה במיטות ונתנה להן תרופה. היא לא מצאה את ליידי פטסי, כך שזו ניצלה מהתדבקות במחלה. האמת היא שליידי פטסי נשארה באותו לילה בבית ראקי-טאקי ששם ערכו חיקוי לנשף ריקודים מלכותי, עם פטר-פייפר בכתר בדיל ועם שבבים לארוחת ערב, כי זה מה שהייה להם. את השבבים הביא להם במתנה אדון עכבר.
סינטיה שיחקה כמעט כל היום ומצב הבריאות של הדוכסית, וליידי גוונדולין וליידי מוריאל ולליידי דוריס ולורד הוברט ולורד פרנציס ולורד רופרט, נעשה כל פעם יותר גרוע. הם כולם

סבלו קשה והיא שמה להם תחבושות חרדל על החזה.
וכשהם במצב האומלל זה סינטיה פתאום עזבה אותם לגורלם, כאילו לא איכפת לה בכלל.
באמצע לילה מאג ופאג וליידי פטסי התעוררו פתאום.
"שמעתם רעש?" שאלה פאג כשהיא מרימה ראש מהכרית המרופטת. "כן, שמעתי משהו" ענתה מאג ומשכה את הסמיכה הקרועה שלה אל הסנטר. ליידי פטסי קפצה מהמיטה כששערותיה מלאות נוצות שיצאו מהחורים שבכלי המיטה. היא רצה לחלון והקשיבה. "הו, מאג ופאג!" קראה "זה בא מהטירה. סינטיה עזבה את כולם עם חום גבוה והם קודחים, צועקים, וגונחים נורא."
מאג ופאג קפצו גם הן מהמיטה. "בואו ונעיר את היתר" אמרו והן רצו למדרגות ושם פגשו את קילמנסאג ואת גוסטיבוס ואת ריקי ואת פטר-פייפר שהיו כבר ערים כי גם הם שמעו את הצעקות. תוך דקות כולם היו כבר בטירת טלדה.
המשרתים ישנו כולם, למרות הצעקות האיומות. הגניחות הקשות ביותר באו מליידי גוונדולין ומלורד פרנציס, כי החרדל של תחבושות צרב להם מאוד.
ריקי ניגשה מיד לעבודה, כי היא התמצאה הכי טוב בעניין המחלות. היא שלחה את גוסטיבוס כדי שיעיר את המשרתים, ואחר כך ביקשה להכין לה מים חמים ומים קרים וקרח וספירט ותחבושות. היא ניערה את אחות בית החולים שלא טיפלה בחולים כראוי, והורידה את תחבושות החרדל ונתנה להם דייסה ומרק עוף וסירופ נגד שעול ושמן קיק. וכל בובות

בית ראקי-טאקי עיסו והרגיעו וליטפו ושמו בד לח על ראשים של החולים, עד שהחום ירד ובובות טירת טלדה שכבו על הכריות שלהן חיוורות וחלשות, אבל מחייכות יפה על כל בובה ראקי-טאקי שראו, במקום להרים את אפיהם ביהירות,

כמו קודם.
ליידי גוונדולין דיברה ראשונה ובמקום להיות יהירה ולהרים את אפה הייתה ענווה כמו חתלתול "הו אתם, יצורים יקרים, בלויים ומרופטים" אמרה "אף פעם, אף פעם לא אבוז לכם יותר, אף פעם, אף פעם!"
"זה נכון" ענה פטר-פייפר בקולו השמח ומעודד "קבלי-נא עצה ממני ואל תבוזי לאף אחד. זו טעות לעשות כך. רק תביטי איך אני עומד על הראש. זה יעודד אותך" והוא עשה שש סבבים, כמו ברק, ועמד על ראשו ונפנף ברגליו המרופטות עד שהם פתאום שמעו רעש מוזר מאחת המיטות. וזה היה לורד הוברט, שהתחיל לצחוק, ואחריו לורד פרנציס ולורד רופרט צעק. ואחריהם זעקה ליידי דוריס וליידי מוריאל צחקה וליידי גוונדולין פרצה בצחוק והתגלגלה יחד עם הדוכסית, כמו משוגעות.
"הוא יקירים, מצחיקים, עלובים ואהובים!" המשיכה לקרוא ליידי גוונדולין "רק לחשוב שבזנו לכם!"
"הם יבריאו מהר אחרי זה" אמר פטר-פייפר "אין דבר טוב יותר נגד שנית מאשר צחוק בריא. הבה נעשה מעגל ונרקוד פעם בשבילם לפני שנחזור לישון. הם עוד יזיעו קצת ואחר כך ישנו טוב." ואמנם כך היה ולפני שבובות בית ראקי-טאקי סיימו לרקוד כל החולים ישנו כבר.
כשחזרו לבית ראקי-טאקי הם עוד דיברו זמן רב על סינטיה והתפלאו מדוע היא עזבה את הבובות במחלתן. ובסוף ריקי החליטה להגיד להם מה ששמעה. "הדוכסית אמרה לי"

סיפרה לאט, כי אלה היו חדשות רעות "הדוכסית אמרה לי שסינטיה הלכה כי אמא שלה קראה לה. ואמא שלה קראה לה כדי לספר לה שמחר תגיע אליהם נסיכה של ממש, בת המלך והמלכה. אמא של סינטיה הייתה פעם גברת בחצר המלכה ולכן הנסיכה הקטנה באה לבקר אצלה. והדוכסית אמרה" עכשיו ריקי סיפרה כבר מאוד, מאוד לאט "שהמטפלת של סינטיה הייתה מרוגשת מאוד ואמרה שהיא צריכה עכשיו לסדר היטב את חדר הילדים, ולקחת את בית ראקי-טאקי המרופט, להוציאו לחצר ולשרוף, מחר מוקדם בבוקר. זה מה שסיפרה לי הדוכסית."

מאג ופאג נבהלו נורא והתנשפו כבדות, גוסטיבוס נאנח ופטר-פייפר היה כמעט נופל לו לא פטסי, שאחזה בזרועו. אבל אז אמר פטר-פייפר "אולי היה לה חום גבוה ודיברה שטויות."

"לא" ענתה ריקי "בדיוק אז נתתי לה מרק חם ושמן קיק וכיסיתי את ראשה בקרח. היא הייתה ערה כמו כל אחד מאתנו. מחר לא יהיה לנו בית" והיא שמה את סינורה על פניה ופרצה בבכי.

"אז זהו" אמר פטר-פייפר "עדיף שתחזרי עכשיו לטירה, פטסי. בית ראקי-טאקי אינו המקום בשבילך."

אבל ליידי פטסי נעמדה זקופה ואמרה "לעולם לא אעזוב אתכם!" ושום שכנוע לא עזר.

קשה יהיה לכם לתאר איזה לילה זה היה. הם עברו ביחד את כל הבית והסתכלו על כל חור בשטיח, כל קרע בריפוד

רהיטים, כל חלון שבור וכל רגל של כסא חסרה. דמעות זלגו מעיניהם בפעם הראשונה בחייהם. בסביבות שעה שש בבוקר פטר-פייפר עשה את המאמץ האחרון "הבה נשלב ידיים" אמר "ונרקוד את הריקוד שלנו עוד פעם." אבל זה לא

עזר. כשנתנו ידיים זה לזו הם לא היו מסוגלים לרקוד, וכשהבינו שלא יכולים לרקוד, נפלו זה על זה בערמה אחת והתחילו לבכות במקום לצחוק. ליידי פטסי שכבה עם זרועותיה סביב לצווארו של פטר-פייפר ובכתה מרות.
אבל אז התערבה מלכת הפיות, שאהבה תמיד לחכות עד לרגע האחרון. היא באה ואמרה להם "קומו מהרצפה!" וכולם קמו והביטו עליה. הם לא הבינו בדיוק מה קורה.
"הבוקר מגיעה הנה נסיכה קטנה" אמר פטר-פייפר "והבית שלנו יישרף מעל ראשינו. זה הסוף של בית ראקי-טאקי."
"לא, לא נכון" אמרה הפייה "תשאירו לי לטפל בדבר. אני דאגתי להביא את הנסיכה הנה, למרות שהיא לא יודעת זאת."
ואז חיל שלם של פיות נכנס דרך החלונות לחדר הילדים. המטפלת עבדה קשה כדי לסדר את החדר, אך היא לא יכלה לראות את הפיות, למרות שמאות מהן היו שם. ברגע שהיא סידרה פינה אחת של החדר הן דאגו להפוך אותו שוב ולעשות בו אי-סדר. הן החזיקו את קצה שמלתה ואת שולי סינורה, כך שבקושי יכלה לזוז, ורק התפלאה מדוע היא נעה כל כך לאט. היא לא יכלה לסדר את חדר הילדים והפיות בלבלו אותה כל כך, ששכחה על בית ראקי-טאקי בכלל.
והפיות דחפו את הכורסה הגדולה כך שהיא הסתירה אותו לגמרי. ושם הוא עמד כשלחדר נכנסה הנסיכה הקטנה עם סינטיה ועם הגברות המלוות. ברגע האחרון הפיות נתנו למטפלת לסדר קצת את החדר.

מאג ופאג וקילמנסאג וריקי וגוסטיבוס ופטר-פייפר וליידי פטסי עמדו והביטו דרך החלון כולם ביחד.
הנסיכה הייתה ילדה נחמדה ומאוד מנומסת וסינטיה הראתה לה את כל הבובות שלה ואת טירת טלדה גם. הנסיכה הביטה על כל הפרטים שבטירה ואמרה עליהם דברים מנומסים, אבל סינטיה הרגישה שהיא לא מתעניינת בכל זה במיוחד. האמת היא שהנסיכה הייתה רגילה לכל הפאר הזה גם בביתה וגם לה היו טירות וארמונות דומים.
ובאותו הרגע מלכת הפיות נתנה לעובדות שלה הוראה "דחפו את הכורסה הצדה, אבל לאט, כדי שלא ירגישו שהיא זזה."
והפיות הזיזו את הכורסה לאט-לאט ופתאום הנסיכה הקטנה נתנה צעקת התפלאות "הו, מה זה?" והיא רצה לאותה הסביבה העניה ומוזנחת שאחרי הדלת. סינטיה הסמיקה ופני המטפלת החווירו. בובות בית ראקי-טאקי נשכבו אחרי החלון והתחילו מהר להתפלל. "זה רק בית בובות ישן ומרופט, הוד רוממותך" אמרה סינטיה "הוא היה שייך לסבתא שלי ולא היה צריך להיות בכלל בחדר שלי. חשבתי ששרפת אותו כבר" היא פנתה למטפלת.
"לשרוף?" קראה הנסיכה הקטנה מזועזעת "הו, אילו הוא היה שלי, לא הייתי נותנת לשרוף אותו תמורת בשום דבר שבעולם! אנא, דחפו את הכורסה הצדה ותנו לי לראות. הרי היום אין כבר בתי בובות כאלה!" וכשהזיזו את הכורסה היא כרעה ברך כאילו לא הייתה כלל נסיכה אלא סתם ילדה קטנה "או! או!" אמרה "כמה יפה ומשעשע! איזה בית בובות נהדר.

נכון, הוא בלוי ומרופט וזקוק לתיקונים, אבל הוא כמעט כמו זה שהיה לסבתא שלי. היא שמרה אותו בין האוצרות הזיכרון שלה ונתנה לי רק לעתים רחוקות להסתכל עליו."
סינטיה נדהמה, כי הרי הנסיכה הקטנה הייתה נכדה של מלכה גדולה, שהאנשים כרעו ברך לפניה ונישקו את ידה והלכו אחורה כדי לא להפנות לה את גביהם. אבל הנסיכה הקטנה ממש התמלאה באושר. היא הרימה את מאג, ואת פאג ואת קילמנסאג וגוסטיבוס ופטר-פייפר, כאילו הם היו ממש בובות של המלכה. "איזה חמודים" אמרה "הביטו על הפנים היפים המשעשעים שלהם, ועל הבגדים המוזרים. בדיוק כמו בגדים של סבתא שלי. אבל אלה רוצים עכשיו בגדים חדשים. כמה שהייתי רוצה להלביש אותם כפי שהם היו תחילה ולשפץ את הבית כפי שהיה כשהיה חדש."
סינטיה לא ידעה מה לאומר. פתאום הסתכלה טוב יותר "הנה הבובה האבודה" היא קראה "הנה ליידי פטסי. איך היא הגיעה הנה, לבית ראקי-טאקי?"
"אולי רצתה לראות את הבובות שבבית הזה, כי הן כל כך עניות ומרופטות" אמרה הנסיכה "אולי היא מחבבת את זה" היא הצביע על פטר-פייפר. "את יודעת, כשהרמתי אותו היא חיבקה אותו בזרועותיה. אנא, תני לה להישאר אתו. אוי!" היא קראה פתאום "הרגשתי כאילו הוא בעט!" וזה היה כך באמת, כי פטר-פייפר לא התאפק ונתן בעיטה ברגלו מרוב שמחה. אבל מאז הקפיד לא לעשות כך יותר כשהסתכלו עליו.

ומאחר שהנסיכה אהבה כל כך את בית ראקי-טאקי סינטיה נתנה לה אותו במתנה, וזה גרם לנסיכה הקטנה אושר רב.
לפני שהיא הלכה משם היא סידרה את כל בובות של בית ראקי-טאקי בשורה אחת בתוך הסלון המרופט והקרוע, ונתנה להם נאום קטן.
"אתן, בובות, תבואנה לחיות אצלי בבית" אמרה "תקבלו בגדים חדשים, והבית שלכם ישופץ ויצבע ויהיה כמו חדש ויפה כמו שהיה פעם. ואני אוהב אתכן יותר מאשר את כל הבובות האחרות שלי, בדיוק כמו שסבתא אהבה את הבובות שלה."
ואז היא הלכה.
וכך באמת היה. בית ראקי-טאקי הובא לחדרי הילדים בארמון המלך, ואת מאג ופאג וקילמנסאג וריקי וגוסטיבוס ופטר-פייפר נעשו כל כך יפים שאילו לא היו כה נחמדים, היו בוודאי נעשים יהירים. אבל הם לא. הם רק נעשו שמחים יותר ויותר, ופטר-פייפר התחתן עם ליידי פטסי, ורגל של ריקי תוקנה וגם פניה נעשו מאוד יפים שוב, אבל היא נשארה עדיין היעילה שביניהם.
הבובות מבתי בובות אחרים נהגו לקוד קידה עמוקה כשעברה לידן בובה מבית ראקי-טאקי ופטר-פייפר בקושי עמד בכך כי זה גרם לו חשק לעמוד על הראש ולצחוק. אבל בבית שלהם הם כל יום שילבו ידיים ועשו מעגל ורקדו סביב-סביב, בהרמת רגליים גבוה ובצחוק רם, עד שנפלו כולם בערמה אחת.